

Arrest

nr. 255 958 van 8 juni 2021
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. VERSTREPEN
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift X, die verklaart van Sierra Leone nationaliteit te zijn, op 22 februari 2021 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie tot weigering van de afgifte van een visum van 22 januari 2021.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 01/03/2021 met referentnummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 mei 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 mei 2021.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat K. VERSTREPEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. MISSEGHERS, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekende partij verklaart van Sierra Leone nationaliteit te zijn.

Op 9 december 2020 diende zij een aanvraag in voor het verkrijgen van een visum kort verblijf.

Op 21 januari 2021 weigerde de verwerende partij de afgifte van een visum kort verblijf. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“BELGIAN MOTIVATION(S):

PSN: X

Beperkingen:

Commentaar:

Overwegende dat op datum van 09/12/2020 een visumaanvraag kort verblijf ingediend werd op naam van K. A. B. M., geboren op 09/11/1991, van Sierra Leone nationaliteit, met als referent zijn veronderstelde moeder- K. B.a en stiefvader T. S., geboren op 25/12/1979, van Nederlandse nationaliteit. Overwegende dat deze aanvraag ingediend werd op basis van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden;

Overwegende dat art. 45 van het KB van 08.10.1981 stelt dat het inreisvisum bedoeld in artikel 41, § 2, van de wet wordt afgegeven wanneer de aanvrager bewijst dat richtlijn 2004/38/EG betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden op hem van toepassing is;

Overwegende dat art. 2.2 van deze richtlijn bepaalt dat deze richtlijn van toepassing op bloedverwanten in neergaande lijn alsook die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van 21 jaar of die te hunnen laste zijn, hen begeleiden of zich bij hen voegen, ...

Overwegende dat betrokkene reeds de leeftijd van 21 jaar bereikt heeft en bijgevolg dient aan te tonen ten laste te zijn van zijn moeder en stiefvader.

Overwegende dat betrokkene ter staving van het karakter ten laste de volgende documenten voorlegde:

- Een domestic taks clearance certificate waaruit blijkt dat betrokkene in 2020 geen belastingen diende te betalen.
- Een affidavit waarin betrokkene verklaart geen eigendommen te hebben.
- Documenten waaruit blijkt dat betrokkene de voorbije jaren student was in Sierra Leone.
- Een employment/labour registration card op naam van de aanvrager
- Verschillende geldoverschrijvingen afkomstig van de heer T. aan de visumaanvrager.

Overwegende dat uit deze documenten afgeleid kan worden dat betrokkene effectief financiële steun ontvangt van de heer T.. DVZ kan zich echter niet uitspreken of betrokkene voor zijn overleven volledig afhankelijk is van de financiële steun van zijn stiefvader en moeder. Betrokkene legt geen bewijsstukken voor dat zijn eigen vader hem niet financieel kan ondersteunen.

Verder werden ook nog volgende documenten voorgelegd ter staving van de inkomsten van de heer T. in België:

- Een arbeidsovereenkomst voor onbepaalde tijd voor arbeiders bij CTH België op naam van de heer T.. Verder werden ook verschillende loonfiches op naam van de heer T.
- voorgelegd. Hieruit blijkt dat betrokkene maandelijks ongeveer 1350 euro verdient.
- Er werd tevens een jaaroverzicht op naam van de heer T. voorgelegd waaruit blijkt dat mijnheer in het jaar 2019 een netto bedrag van 15397 euro verdiende ofwel gemiddeld 1283 euro per maand.

Deze documenten bewijzen onvoldoende dat de heer T. over voldoende inkomsten beschikt om een bijkomende meerderjarige persoon ten laste te nemen.

Zeker omdat uit een eveneens voorgelegde gezinssamenstelling dat de referent samenwoont met zijn echtgenote en 7 kinderen en stiefkinderen waarvan zes reeds meerderjarig zijn. Enkel op naam van de oudste kinderen, T. S en T. Marie werden arbeidscontracten en loonfiches voorgelegd, waaruit kan afgeleid worden dat zij in het eigen levensonderhoud voorzien.

Gezien bovenstaande elementen is DVZ van mening dat de heer T. onmogelijk nog een bijkomende meerderjarige persoon ten laste kan nemen en bewijst betrokkene dus niet dat hij aanspraak kan maken op de bepalingen van de richtlijn 2004/38.

Bijgevolg wordt de visumaanvraag geweigerd. “

2. Onderzoek van het beroep

In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 2.2 c) en 5 van Richtlijn 2004/38/EG (Burgerschapsrichtlijn), van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet, van de motiveringsplicht, van de zorgvuldigheidsverplichting, van het redelijkheidsbeginsel en van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van artikel 8 van het EVRM.

De verzoekende partij licht haar middel toe als volgt:

“

1. De bestreden beslissing is gebaseerd op twee argumenten.

In eerste instantie erkent verwerende partij dat verzoeker effectief financiële steun ontvangt van zijn Nederlandse stiefvader en zijn moeder. Verwerende partij 'kan zich echter niet uitspreken of betrokkene voor zijn overleven volledig afhankelijk is van de financiële steun van zijn stiefvader en moeder. Betrokkene legt geen bewijsstukken voor dat zijn eigen vader hem niet financieel kan ondersteunen. '

Ten tweede meent verwerende partij dat de voorgelegde bewijzen van inkomsten onvoldoende aantonen 'dat de stiefvader over voldoende inkomsten beschikt om een bijkomende meerderjarige persoon ten laste te nemen. Zeker omdat uit een eveneens voorgelegde gezinssamenstelling dat de referent samenwoont met zijn echtgenote en 7 kinderen en stiefkinderen waarvan reeds zes meerderjarig zijn. Enkel op naam van de oudste kinderen. T. Sulaymatu en T. Marie werden arbeidscontracten en loonfiches voorgelegd, waaruit afgeleid kan worden dat zij in het eigen levensonderhoud voorzien. "

Beide punten zullen afzonderlijk nader bekeken worden.

2. Verzoeker legde enerzijds de bewijzen voor dat hij niet over inkomsten beschikt in Sierra Leone, en anderzijds het bewijs dat zijn stiefvader en moeder gedurende langere tijd maandelijks een substantieel bedrag overschrijven.

Verzoeker toonde dit aan door middel van de volgende stukken:

- Een domestic taks clearance certificate, waaruit blijkt dat verzoeker in het jaar 2020 geen inkomensbelastingen, bedrijfsbelasting of belasting op diensten en goederen diende te betalen;
- Verschillende documenten waaruit blijkt dat verzoeker een student is;
- Een attest van de Office of the administrator and registrar general waaruit blijkt dat verzoeker geen eigendommen of een bedrijf heeft (hetgeen dus géén affidavit is, zoals verwerende partij verkeerdelijk stelt, maar werd opgesteld op basis van de informatie waarover de Sierra Leonese autoriteiten beschikken);
- De bewijzen van maandelijks overschrijvingen van de stiefvader aan verzoeker.

Verzoeker toonde aan dat hij geen eigen inkomsten heeft, en dat hij financiële steun ontvangt van zijn stiefvader en moeder.

Verwerende partij betwist dit niet in de bestreden beslissing.

Desalniettemin meent verwerende partij dat verzoeker niet heeft aangetoond dat hij ten laste is van zijn moeder en stiefvader. Dit omdat verzoeker niet aantoont dat zijn eigen vader hem niet financieel kan ondersteunen.

Relevant hierbij is de Mededeling van de Commissie aan het Europees Parlement en de Raad betreffende richtsnoeren voor een betere omzetting en toepassing van de Richtlijn 2004/38/EG betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor burgers van de Unie en hun familieleden , die het volgende stelt:

Volgens de rechtspraak van het Hof vloeit de hoedanigheid van 'ten laste komend' familielid voort uit een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de EU-onderdaan of door diens echtgenoot/partner. De hoedanigheid van ten laste komend familielid veronderstelt niet een recht op levensonderhoud. Er hoeft niet te worden onderzocht of de betrokken familieleden in theorie in staat zouden zijn zelf in hun onderhoud te voorzien. bijvoorbeeld door betaalde arbeid te verrichten. Om vast te stellen of familieleden ten laste zijn, moet geval ver geval worden beoordeeld of zij, gezien hun financiële en sociale toestand, materiële steun nodig hebben om in hun basisbehoeften te kunnen voorzien in het land van herkomst of het land vanwaar zij kwamen op het ogenblik dat zij verzochten om hereniging met de EU-burger (d.w.z. niet in het gastland waar de EO-burger verblijft). In zijn arresten over het begrip afhankelijkheid verwees het Hof niet naar de hoogte van de levensstandaard om te bepalen of financiële steun door de EU-burger

noodzakelijk was. In de richtlijn zijn seen voorwaarden vastgesteld met betrekking tot de minimumduur van de afhankelijkheid of het bedrag van de verstrekte materiële steun. Het moet alleen gaan om een echte, structurele afhankelijkheid. Ten laste komende familieleden moeten bewijsstukken overleggen waaruit blijkt dat zij afhankelijk zijn. Zoals bevestigd door het Hof kan het bewijs met elk passend middel worden geleverd. Wanneer de betrokken familieleden hun afhankelijkheid kunnen aantonen met een ander middel dan een certificaat dat is afgegeven door de bevoegde autoriteit van het land van herkomst of van het land vanwaar zij komen, mag het gastland niet weigeren hun rechten te erkennen. " (eigen onderlijning)

Volgens deze mededeling van de Europese Commissie, die een sterke interpretatieve waarde heeft, mag het bewijs van 'ten laste zijn' met elk passend middel bewezen worden.

In arrest nr. 225 307 van 28 augustus 2019 van Uw Raad verduidelijkt Uw Raad de Europese rechtspraak rond de vereiste 'ten laste' te zijn:

"Wat het karakter ten laste betreft, heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie een vaste rechtspraak ontwikkeld: "De hoedanigheid van familielid ten laste (...) komt voort uit een feitelijke situatie - ondersteuning geboden door de werknemer - zonder dat het noodzakelijk is de redenen vast te stellen waarom op die ondersteuning een beroep wordt gedaan. " (Arrest "Lebon" van 18 juni 1987). RvV X Pagina 12 "(...) onder "te hunnen laste zijn" wordt verstaan het feit, voor het familielid van een gemeenschapsonderdaan gevestigd in een andere lidstaat in de zin van artikel 43 EG, de materiële steun van die onderdaan of diens echtgenoot nodig te hebben om te voorzien in zijn wezenlijke behoeften in de Staat van oorsprong of van herkomst van dit familielid op het ogenblik dat het aanvraagt zich bij deze onderdaan te voegen. (...) het bewijs van de noodzaak van materiële steun mag met elk geschikt middel worden geleverd, terwijl de enkele verbintenis ditzelfde familielid ten laste te nemen, uitgaande van de gemeenschapsonderdaan of zijn echtgenoot, niet kan worden beschouwd als een gegeven waarbij het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid van het familielid wordt vastgesteld. " (Arrest "Jia " van 9 januari 2007). " (Zie memorie van toelichting bij Wetsontwerp van 9 december 2013 houdende diverse bepalingen inzake Asiel en Migratie tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl.St. Kamer, 2013-14, doe. nr. 53-3239/001, 22).

Deze invulling van het begrip "ten laste" werd specifiek voor descendenten van 21 jaar en ouder bevestigd in het arrest Reyes van het Hof van Justitie (zaak C423/12, Flora May Reyes t. Zweden, 16 januari 2014), waarin overigens verwezen wordt naar het arrest Jia: "In dit verband moet worden vastgesteld dat, wil een rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie als „ten laste" van die burger in de zin van artikel 2, punt 2, sub c, van richtlijn 2004/38 kunnen worden beschouwd, het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid moet worden aangetoond (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 42). Deze afhankelijkheid vloeit voort uit een feitelijke situatie die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de burger van de Unie die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid, of door diens echtgenoot (arrest Jia, reeds aangehaald, punt 35). Om vast te stellen of er sprake is van een dergelijke afhankelijkheid, moet het gastland beoordelen of de rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie, gezien zijn economische en sociale toestand niet in zijn basisbehoeften voorziet. De noodzaak van materiële steun moet in de het land van oorsprong of van herkomst van een dergelijke bloedverwant bestaan op het moment dat hij verzoekt zich bij die burger te mogen voegen (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 37). "

Uit de voormelde arresten Jia en Reyes blijkt dat de hoedanigheid van het "ten laste " komend familielid voortvloeit uit een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de Unieburger die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid en dit omdat hij/zij niet in de eigen basisbehoeften kan voorzien (HvJ, Jia, C-1/05, 9 januari 2007, punt 36).

In arrest nr. 246 426 van 18 december 2020 wijst Uw Raad op basis van de rechtspraak van het Hof van Justitie er op dat het bewijs van onvermogen vaak moeilijk geleverd kan worden, en in dat licht als bijkomend moet worden beschouwd:

Waar verzoeker stelt, met verwijzing naar een arrest van de Raad, dat het bewijs van onvermogen bijzaak is en de kern van het ten laste zijn vooral een actieve ondersteuning door de referentiepersoon financieel of materieel vereist omdat het bewijs van onvermogen op zich nog geen actieve of financiële

ondersteuning aantoont, wijst de Raad erop dat dit arrest het belang van het bewijs van onvermogen niet heeft uitgesloten, doch met verwijzing naar rechtspraak van het Hof van Justitie van 16 januari 2014, C-423/12 punten 23, 26 en 27, erop heeft gewezen dat dit bewijs vaak moeilijk kan geleverd worden en in dat licht als bijkomend moet worden beschouwd. In dit arrest Reyes worden de richtlijnen van het arrest Jia bevestigd en stelt het Hof opnieuw dat niet hoeft bepaald te worden waarom er sprake is van afhankelijkheid aangezien de bepalingen, waarin zoals in Richtlijn 2004/38 het vrije verkeer van de unieburgers verankerd ligt, ruim moeten worden uitgelegd. Het Hof stelt dat het feit dat een unieburger over een lange periode regelmatig een som geld betaalt aan de bloedverwant, die voor hem noodzakelijk is om in zijn basisbehoeften te voorzien in het herkomstland, kan aantonen dat er sprake is van een situatie van reële afhankelijkheid. Het Hof stipt aan dat de vereiste van een bijkomend bewijs van onvermogen in de praktijk soms niet makkelijk kan geleverd worden. Deze problematiek stelt zich in casu evenwel niet, aangezien verzoeker zelf terecht erop wijst dat hij wel bewijzen van onvermogen van diens autoriteiten heeft voorgelegd. ”

Verwerende partij gaat te kort door de bocht wanneer ze meent dat niet is aangetoond dat verzoeker ten laste is van zijn stiefvader, omdat er geen bewijzen voorliggen dat zijn eigen vader hem niet financieel kan ondersteunen.

Dit gaat in tegen de interpretatie die zowel de Europese Commissie (zie supra) als het Hof van Justitie in het arrest Flora May Reyes t. Zweden van 16 januari 2014 geeft aan het begrip “ten laste”.

Er moet volgens het Hof van Justitie een situatie van reële afhankelijk worden aangetoond. Om vast te stellen of er sprake is van een dergelijke afhankelijkheid, moet verwerende partij oordelen of verzoeker gezien zijn economische en sociale toestand niet in zijn basisbehoeften kan voorzien.

Verwerende partij betwist niet dat verzoeker effectief financiële steun ontvangt van zijn stiefvader. Verder blijkt uit de neergelegde stukken dat verzoeker een student is, die geen eigen inkomsten of eigendommen heeft. De financiële steun van de stiefvader is substantieel (zeker gezien de lagere levenskost in Sierra Leone), en werd gedurende een langere periode maandelijks aan verzoeker overgeschreven.

De bewijzen van de reële afhankelijkheid van verzoeker van de steun van zijn stiefvader zijn bijgevolg voorhanden. Verwerende partij dient zich te baseren op de feitelijke situatie die blijkt uit de stukken uit het dossier, en niet op hypothetische situaties waarbij verzoeker financiële steun op een andere wijze zou kunnen vergaren.

Er dient niet onderzocht te worden of verzoeker eventueel op een andere basis inkomsten kan verkrijgen, zoals door zijn vader (die trouwens overleden is - informatie die verzoeker op eenvoudig verzoek aan verwerende partij had kunnen bezorgen) aan te spreken of door zelf te gaan werken. Verwerende partij dient enkel naar de feitelijke situatie te kijken zoals deze op het moment van het visumaanvraag is: verzoeker toonde aan over geen inkomsten te beschikken, en elke maand een significant bedrag (zeker gezien de lage levenskost in zijn land) te verkrijgen van zijn stiefvader. Dit volstaat als bewijs van het feit dat verzoeker ten laste is van deze stiefvader. Er dient niet onderzocht te worden of verzoeker op een andere manier nog steun zou kunnen krijgen (bv. via zijn vader). Verwerende partij gaat onzorgvuldig te werk door te eisen dat verzoeker aantoont dat hij niet op een andere manier nog inkomsten kan verwerven. Daarbij komt dan nog dat het Hof van Justitie aangeeft dat het bewijs van onvermogen (waaronder de eventuele steun van een vader valt) als bijkomstig moet worden beschouwd.

Door te verwachten dat verzoeker niet alleen aantoont dat hij zelf over geen inkomsten beschikt, maar ook dat hij aantoont dat hij afgezien van de maandelijks significante financiële steun van zijn stiefvader geen steun van iemand anders kan krijgen (zoals zijn vader), wordt het recht op vrij verkeer zoals voorzien in richtlijn 2004/38/EG volledig uitgehold. Met een dergelijke eis kan elke visumaanvraag van een familielid van een burger van de Unie worden geweerd, op basis van het feit dat er altijd nog wel een familielid of vriend kan zijn die steun kan bieden. Zo'n negatief bewijs (namelijk dat men van niemand anders dan de referentiepersoon steun kan krijgen) kan onmogelijk geleverd worden, waardoor verwerende partij dan ook onredelijk te werk ging.

Verwerende partij miskent dan ook de bewijslast van de stukken in het dossier. Uit de bewijsstukken blijkt immers dat verzoeker ten laste was van de referentiepersoon in België. Verwerende partij had hechter geen oog voor het totaalplaatje.

3. Het tweede motief van de bestreden beslissing, namelijk dat de documenten onvoldoende bewijzen 'dat de stiefvader over voldoende inkomsten beschikt om een bijkomende meerderjarige persoon ten laste te nemen', is omwille van verschillende redenen gebrekkig.

3.1. Om te beginnen dient verwerende partij enkel naar de feitelijke situatie te kijken zoals deze op het moment van het visumaanvraag is. Er werden bewijzen van maandelijkse overschrijvingen voorgelegd, waaruit blijkt dat verzoeker momenteel in Sierra Leone ten laste is van zijn stiefvader.

Verwerende partij argumenteert dan ook naast de kwestie, waar ze 'van mening [is] dat de heer T. onmogelijk nog een bijkomend meerderjarig persoon ten laste kan nemen Verzoeker is immers reeds ten laste in Sierra Leone, hetgeen blijkt uit de stukken in het dossier. Los van de financiële situatie van de stiefvader van verzoeker en zijn gezin in België, slaagt deze er wel al geruime tijd in om maandelijks geld over te schrijven naar verzoeker, waaruit de afhankelijkheidsband blijkt. Verwerende partij haar analyse van de inkomsten van de stiefvader, en de vraag of hij verzoeker wel ten laste kan nemen is dan ook overbodig gaat tegen de feiten in, aangezien deze tenlasteneming reeds blijkt uit de maandelijkse overschrijvingen.

De vraag of de stiefvader over voldoende inkomsten beschikt om verzoeker ook na zijn komst naar België ten laste te nemen, is voorbarig. Dit dient pas beoordeeld te worden bij het indienen van een eventuele aanvraag tot gezinshereniging cfr. artikel 40bis van de Vreemdelingenwet, niet bij de aanvraag van een visum kort verblijf.

Dit blijkt naar analogie uit arrest nr. 225 307 van 28 augustus 2019 van Uw Raad:

"De verzoeker kan tot slot tevens worden gevolgd waar hij stelt dat het motief omtrent de huisvesting voorbarig is. De verzoeker heeft immers om een visum kort verblijf verzocht (inreisvisum), zodat in dit stadium geenszins moet worden beoordeeld of de referentiepersoon voor langere tijd in staat is om de verzoeker op te nemen in haar gezinscel. De vraag of de referentiepersoon over voldoende bestaansmiddelen en desgevallend over een aangepaste woonst beschikt opdat de verzoeker zich voor langere tijd bij haar kan voegen, komt slechts aan bod indien de verzoeker een verblijf van langer dan drie maanden zou vragen. Zulks is echter nog niet aan de orde bij het beoordelen van een aanvraag voor een kort verblijf, in casu een inreisvisum van maximum drie maanden. "

3.2. ONDERGESCHIKT verloor verwerende partij bij haar analyse van de inkomsten van de stiefvader, en zijn capaciteit om verzoeker ten laste te nemen, een aantal zaken uit het oog.

Zo vergeet verwerende partij om te beginnen om rekening te houden met de totale inkomsten waarover het gezin van de moeder en stiefvader beschikt. Twee inwonende kinderen werken immers eveneens voltijds. Verwerende partij meent dat deze kinderen wel in hun eigen levensonderhoud kunnen voorzien, maar vergeet om deze inkomsten mee in rekening te brengen bij het bepalen van het gezinsinkomen, en het vermogen om een bijkomend persoon ten laste te nemen.

Deze inkomsten van de twee voltijds werkende kinderen (hetgeen het aantal voltijds werkende gezinsleden op 3 brengt) moeten mee in rekening worden genomen voor het gezinsbudget, hetgeen verwerende partij naliet te doen.

Nochtans werd hier expliciet de aandacht op gevestigd. Verzoeker voegde bij zijn aanvraag een inventaris toe van de stukken die hij neerlegde, waarin hij expliciet inroept dat de twee inwonende werkende kinderen bijdragen aan het gezinsbudget:

"Inventory of documents

- Working contract Sulayman T. + the pay slips from the year 2019 until November 2020;
- The proof of Sulayman T.'s ownership of a house;
- The proof of the fact that Sulayman T. transfers money every month;
- A copy of the ID of the mother;
- A copy of Sulayman T.'s E-kaart;
- The letter from the mother, indicating her willingness to a DNA procedure;
- A proof of the valid health insurance; birth certificate;

- passport;
- criminal record.
- A copy of the marriage certificate of the mother and Sulayman T.; Composition of family in Belgium;
- The working contracts of the 2 children who live under the same roof, and who contribute to the household budget;
- CV
- High school diploma;
- Bachelor diploma and a school certificate;
- The letter from the director from Birth and Death 'from 5/03/2020; attestation of no income; attestation of no property. "

(eigen markering - zie administratief dossier)

In artikel 8.4 van de Burgerschapsrichtlijn 2004/38/EG van 29 april 2004 wordt in het kader van de bestaansmiddelen het volgende verduidelijkt :

"4. De lidstaten mogen niet het bedrag van de bestaansmiddelen vaststellen dat zij als toereikend beschouwen, maar moeten rekening houden met de persoonlijke omstandigheden van de betrokkene. Dit bedrag mag in geen geval hoger liggen dan het minimumbedrag waaronder onderdanen van het gastland in aanmerking komen voor sociale bijstand, of indien dit criterium niet voorhanden is, dan het minimale socialezekerheidspensioen dat het gastland uitkeert. "

Deze inkomens van drie voltijds werkende personen maken dat de stiefvader en moeder van verzoeker wel degelijk over voldoende financiële middelen beschikken om een bijkomend persoon in België ten laste te nemen.

Daarnaast zag verwerende partij over het hoofd dat de stiefvader over een eigen woning beschikt, hetgeen de kosten drukt. De notariële akte werd nochtands voorgelegd bij de visumaanvraag. Verwerende partij deed een halfslachtige behoeftenanalyse, en hield geen rekening met alle relevante stukken in het dossier.

Conclusie

De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken uit de beslissing. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig zijn. In casu is dat niet het geval, zoals hierboven werd aangetoond. De opgegeven motieven kunnen de bestreden beslissing niet schragen, waardoor de materiële motiveringsplicht geschonden werd.

Verwerende partij meende ten onrechte dat verzoeker niet ten laste is van de referentiepersoon, en weigerde op die basis de visumaanvraag. Hierdoor werden artikel 2.2 c) en 5) van Richtlijn 2004/38/EG en artikel 40bis van de Vreemdelingenwet geschonden.

Verwerende partij diende rekening te houden met alle omstandigheden eigen aan het geval, en het evenredigheidsbeginsel te respecteren. Nu dit niet gebeurd is, kon verwerende partij volgens verzoeker niet tot een redelijke, zorgvuldige en afdoende gemotiveerde beslissing komen, en werden de hierboven vermelde beginselen van behoorlijk bestuur dan ook geschonden.

4. ONDERGESCHIKT

Uit de bestreden beslissing blijkt dat verwerende partij meent dat 'het doel en de omstandigheden van het voorgenomen verblijf onvoldoende zijn aangetoond \

Dit argument staat op het voorblad van de bestreden beslissing aangevinkt, en staat op pagina 2 als enige argument onder de titel "motivatie".

De wettelijke bepaling, die het mogelijk maakt om een visum kort verblijf te weigeren omdat 'het doel en de omstandigheden van het voorgenomen verblijf onvoldoende zijn aangetoond', is artikel 32 van verordening (EG) nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke code (visumcode).

Elke verwijzing naar deze wettelijke bepaling ontbreekt echter.

Deze motivering is bijgevolg niet afdoende.

Er wordt immers geen wettelijke basis aangegeven waarop de bestreden beslissing steunt. Ook in de akte van kennisgeving wordt geen wettelijke basis voor het bevel om het grondgebied te verlaten gegeven.

De formele motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit de bepalingen van de wet van 29 juli 1991 inhoudt dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

De motivering van de bestreden beslissing laat verzoeker niet toe om de precieze juridische gronden die aan de basis liggen van een belangrijk onderdeel van de bestreden beslissing te kennen en om met volledige kennis van zaken zijn rechtsmiddelen aan te wenden.

Omwille van het bovenstaande maakte verwerende partij zich dan ook schuldig aan een schending van de formele motiveringsplicht.

Daarnaast verliest verwerende partij uit het oog dat verzoeker het doel en de omstandigheden van het voorgenomen verblijf wel degelijk heeft verduidelijkt. Op het visumaanvraagformulier gaf verzoeker immers in vak 23 bij 'doel van de reis' het volgende aan: "gezinshereniging cfr. artikel 40bis Vw". In vak 24 staat het volgende: "aanvullende informatie over het doel van het verblijf: gezinshereniging met Nederlandse stiefvader".

Verwerende partij laat na om te motiveren waarom het doel en de omstandigheden van het voorgenomen verblijf onvoldoende zijn aangetoond. Verzoeker tast hierover in het duister, hetgeen een onzorgvuldige werkwijze (en dus schending van de zorgvuldigheidsplicht) vormt, en een schending van de formele motiveringsplicht.

Zie naar analogie ook arrest nr. 223 587 van 3 juli 2019 van Uw Raad:

"Anderzijds stelt de gemachtigde dat het doel en de omstandigheden "onvoldoende " van het voorgenomen verblijf zijn aangetoond omdat de aanvraag voor meerdere binnenkomsten niet wordt gerechtvaardigd. Verzoekster stelt dat de term "onvoldoende " niet voorkomt in artikel 32. 1, a van de Visumcode maar enkel dat de aanvrager het doel en de omstandigheden van het verblijf "niet " heeft aangetoond. Ze stelt dat in het verzoek tot tenlasteneming van haar zoon O.K. uitdrukkelijk is gesteld dat het gaat om een bezoek van verzoekster aan haar zoon en familie in België. Daaruit bleken volgens haar ook de omstandigheden waarin verzoekster hier zou verblijven, met name bij haar zoon op het vermelde adres op het formulier van tenlasteneming. Ze stelt dat dit niet betwist kan worden en dat het louter stereotiep is om te stellen dat de omstandigheden onvoldoende zijn aangetoond. Verzoekster acht het onderliggend motief met name dat er geen rechtvaardiging zou zijn voor de aanvraag om meerdere binnenkomsten, op zich niet afdoende om te stellen dat de omstandigheden van het voorgenomen verblijf niet voldoende zijn aangetoond. De Raad stelt vast dat uit het administratief dossier blijkt dat op het standaardformulier van de aanvraag onder punt 24 inderdaad het bolletje zwart staat bij "multiple entries". Er staat evenwel onder punt 21 "main purpose (s) of the journey " het bolletje zwart bij "visiting family or friends". Onder punt 31 "surname and first name of the inviting person(s) in the Member State [...]" staat "person: K., O., Belgium". Bij address and e-mail address of inviting person(s)" staat "D...straat [nummer] 2610 Wilrijk Belgium". Onder 33. "Cost of travelling and living during the applicant 's stay is covered" "by sponsor referred to in field 31 or 32: K.O., Belgium ". Verder blijkt uit het administratief dossier uit de gezinssamenstelling van K.O., dat deze man van Belgische nationaliteit geboren op [...] 1969 ingeschreven staat op het voormelde adres "D...straat [nummer] 2610 Antwerpen". Uit de verbintenis tot tenlasteneming (bijlage 3bis) aangegaan door K.O. geboortedatum [...] 1969 blijkt inderdaad opnieuw dat onder punt 10 is opgegeven dat het doel van het verblijf "familiebezoek of bezoek aan vrienden" is, waarbij het huisvestingsadres wordt opgegeven dat overeenkomt met het voormelde adres van K. O. en dat de verwantschapsband met de garant "moeder" is. De gemachtigde motiveert zijn standpunt dat het doel en de omstandigheden "onvoldoende " zijn aangetoond, enkel met een verwijzing naar het feit dat de aanvraag meerdere binnenkomsten niet wordt gerechtvaardigd. Waarom dit enkele feit moet opwegen tegen de herhaaldelijke meldingen dat verzoekster haar familie komt bezoeken, meer bepaald haar zoon, die garant voor haar staat en haar zal opnemen op zijn persoonlijk adres, kan in het geheel niet blijken uit de bestreden beslissing.

Verzoekster zowel als de Raad hebben hier het raden naar. Bijgevolg kan verzoekster gevolgd worden waar zij stelt dat er duidelijke gegevens voorlagen met betrekking tot het doel en in welke omstandigheden verzoekster hier zou verblijven en de loutere vaststelling dat meerdere binnenkomsten werden aangevraagd geen afdoende motief is om te stellen dat het doel en de omstandigheden "onvoldoende" of niet zijn aangetoond. De Raad acht een dergelijk summier motief, waarbij in het geheel niet wordt ingegaan op de andere voorliggende duidelijke elementen, niet draagkrachtig. X Pagina 8 Verweerder stelt in de nota dat het criterium zoals voorzien in artikel 32 van de "Schengencode" inderdaad is dat een aanvrager het doel en de omstandigheden van het voorgenomen verblijf "niet" heeft aangetoond. Hij meent evenwel dat het gegeven dat de gemachtigde van de minister van oordeel is dat het doel en de omstandigheden onvoldoende zijn aangetoond, op hetzelfde neerkomt. Verweerder stelt dat uit het dossier inderdaad blijkt dat er wel degelijk meerdere binnenkomsten werden aangevraagd. Volgens hem strookt het gegeven dat verzoekster op familiebezoek wil gaan hier niet mee. De Raad kan verweerder volgen dat het louter gebruik van het woord "onvoldoende" in plaats van "niet" op zich geen vernietiging rechtvaardigt, doch noteert dat vereerder wel erkent dat het geldige criterium is dat het doel en de omstandigheden van het voorgenomen verblijf "niet" mogen aangetoond zijn, zoals overigens onmiskenbaar blijkt uit artikel 32 van de Visumcode. Verweerder gaat echter niet in op het feit dat verzoekster aanstipt dat verschillende aangehaalde elementen uit het verzoek tot tenlasteneming relevant zijn voor het doel en de omstandigheden van verzoeksters voorgenomen verblijf omdat enerzijds uitdrukkelijk wordt gesteld dat het gaat om een bezoek aan verzoeksters zoon in België en anderzijds ook de omstandigheden van het voorgenomen verblijf blijken nu zij bij haar zoon zou verblijven op het vermelde adres. Waar verweerder nog stelt dat een familiebezoek niet strookt met een verzoek tot meerdere binnenkomsten is dit een a posteriori motief dat niet in de beslissing voorkomt. Op dit punt wordt een schending van artikel 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991 aangenomen. "

Om deze redenen wenst verzoekende partij dan ook de nietigverklaring te bekomen van de aangevochten beslissing.

De bestreden beslissing schendt alle bovenvermelde wettelijke bepalingen en beginselen van behoorlijk bestuur.

Het verzoek tot nietigverklaring dient dan ook ontvankelijk en gegrond verklaard te worden."

Artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen, zodat de bestuurde kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Artikel 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende dient te zijn. Het begrip afdoende impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De verzoekende partij betwist dat de motivering afdoende is.

De Raad wijst er op dat het afdoende karakter van de motivering impliceert dat de motieven pertinent moeten zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moeten hebben, en dat ze draagkrachtig moeten zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen (vaste rechtspraak Raad van State, zie onder meer RvS 15 juni 2011, nr. 213.855). Het afdoende karakter van de uitdrukkelijke motivering moet worden beoordeeld door de toetsing van de uitgedrukte motieven aan de gegevens van het dossier en aan de toepasselijke wetsbepalingen.

De toepasselijke wetsbepaling is artikel 41, §2 van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

"§ 2.

Het recht op binnenkomst wordt erkend aan de familieleden van een burgers van de Unie bedoeld in artikel 40bis, § 2, die geen burger van de Unie zijn, op voorlegging van een geldig paspoort dat, in voorkomend geval, voorzien is van een geldig inreisvisum overeenkomstig de Verordening (EU)

*2018/1806 van het Europees Parlement en de Raad van 14 november 2018 tot vaststelling van de lijst van derde landen waarvan de onderdanen bij overschrijding van de buitengrenzen in het bezit moeten zijn van een visum en de lijst van derde landen waarvan de onderdanen van die plicht zijn vrijgesteld. De Koning bepaalt de nadere regels van de afgifte van het visum.
(...)"*

Artikel 41 van de Vreemdelingenwet werd in zijn huidige vorm ingevoerd door artikel 18 van de wet van 19 maart 2014 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (BS 5 mei 2014) en vormt de omzetting van artikel 5.2 van de Burgerschapsrichtlijn (cf. Memorie van toelichting bij het wetsontwerp van 9 december 2013 houdende diverse bepalingen inzake Asiel en Migratie en tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St., Kamer, 2013-2014, nr. 53-3239/001, 7, 1718).

Artikel 41, § 2 van de Vreemdelingenwet refereert naar artikel 40bis van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

"§ 1.

Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in wetten of Europese verordeningen waarop de familieleden van de burger van de Unie zouden kunnen aanspraak maken, zijn de hiernavolgende bepalingen op hen van toepassing.

§ 2.

Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd :

(...)

3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;

(...)"

Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij op 9 december 2020, op een ogenblik dat zij 29 jaar oud is, een aanvraag indiende tot afgifte van een visum kort verblijf, meer bepaald om haar stiefvader met de Nederlandse nationaliteit te vervoegen. Aangezien de verzoekende partij ouder is dan 21 jaar, zal zij, om aan de door de wet gestelde vereisten te voldoen, het bewijs moeten leveren dat zij ten laste is van haar Nederlandse stiefvader. De verzoekende partij betwist dit niet.

De Raad benadrukt dat wat betreft het "ten laste" zijn van de referentiepersoon er geen wettelijke bewijsregeling voorhanden is en het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarden dus vrij is. Deze vrije feitenvinding en -appreciatie impliceren dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of de verzoekende partij het bewijs van de voorwaarden levert. Hierop oefent de Raad een marginale wettigheidstoetsing uit.

De vereiste van het "ten laste zijn" houdt in dat het bewijs dient te worden geleverd dat er reeds een afhankelijkheidsrelatie bestaat tussen de verzoekende partij en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine en dit tot op het moment van de aanvraag.

In de bestreden beslissing erkent de verwerende partij dat de verzoekende partij effectief financiële steun ontvangt van haar Nederlandse stiefvader, maar stelt zij dat zij zich niet kan uitspreken over het feit of er sprake is van een volledige afhankelijkheid omdat de verzoekende partij geen stukken voorlegt waaruit kan blijken dat haar eigen vader haar niet financieel kan ondersteunen.

In de memorie van toelichting wordt verwezen naar artikel 2, tweede alinea, c van de richtlijn 90/364/EEG van de Raad van 28 juni 1990 betreffende het verblijfsrecht, later omgezet in de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Memorie van Toelichting, Parl.St. Kamer 2006-2007, nr. 2845/001, 41). Bijgevolg kan ook worden verwezen naar de interpretatie van het begrip "ten laste" door de Grote Kamer van het Hof van Justitie in de arresten Jia en Reyes (HvJ

9 januari 2007, C-1/05, Yunying Jia/Migrationsverket, § 43, bevestigd in HvJ 16 januari 2014, C-423/12, Flora May Reyes/Migrationsverket), alwaar uitdrukkelijk werd gesteld: "In dit verband moet worden vastgesteld dat, wil een rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie als "ten laste" van die burger in de zin van artikel 2, punt 2, sub c, van richtlijn 2004/38 kunnen worden beschouwd, het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid moet worden aangetoond. Deze afhankelijkheid vloeit voort uit een feitelijke situatie die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de burger van de Unie die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid, of door diens echtgenoot. Om vast te stellen of er sprake is van een dergelijke afhankelijkheid, moet het gastland beoordelen of de rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie, gezien zijn economische en sociale toestand niet in zijn basisbehoeften voorziet. De noodzaak van materiële steun moet in het land van oorsprong of van herkomst van een dergelijke bloedverwant bestaan op het moment dat hij verzoekt zich bij die burger te mogen voegen" De voorwaarde opgenomen in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet moet bijgevolg mede worden begrepen in het licht van deze rechtspraak, zodat dit met zich meebrengt dat het "ten laste zijn" inhoudt dat de verzoekende partij ten laste is van de referentiepersoon in het land van herkomst in de periode voorafgaand aan haar komst naar België.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij bij haar aanvraag talrijke bewijzen van geldstortingen van haar stiefvader aan haar adres heeft bijgebracht en dat al deze stortingen een aanzienlijk bedrag vertegenwoordigen. Tevens heeft zij het bewijs geleverd dat zij een student is, dat zij geen inkomstenbelasting, bedrijfsbelasting of belasting op diensten en goederen diende te betalen en dat zij geen eigendommen of bedrijf heeft.

In casu wordt door de verwerende partij niet betwist dat de verzoekende partij een student is, die geen eigen inkomsten of eigendommen heeft. Evenmin wordt betwist dat de verzoekende partij op zeer regelmatige basis financiële steun heeft ontvangen van zijn stiefvader en dat de bedragen die werden gestort aanzienlijk zijn (zeker gezien de lagere levenskost in Sierra Leone).

In casu liggen aldus bewijzen van reële afhankelijkheid van de verzoekende partij ten aanzien van haar stiefvader voor. Dit volstaat als bewijs. Er diende niet nagegaan te worden of de verzoekende partij eventueel op een andere basis inkomsten zou kunnen verkrijgen, zoals door zijn vader.

In het hierboven vermelde arrest Reyes worden de richtlijnen van het arrest Jia bevestigd en stelt het Hof opnieuw dat niet hoeft bepaald te worden waarom er sprake is van afhankelijkheid aangezien de bepalingen, waarin zoals in Richtlijn 2004/38 het vrije verkeer van de unieburgers verankerd ligt, ruim moeten worden uitgelegd. Het Hof stelt dat het feit dat een unieburger over een lange periode regelmatig een som geld betaalt aan de bloedverwant, die voor hem noodzakelijk is om in zijn basisbehoeften te voorzien in het herkomstland, kan aantonen dat er sprake is van een situatie van reële afhankelijkheid. Het Hof stipt aan dat de vereiste van een bijkomend bewijs van onvermogen in de praktijk soms niet makkelijk kan geleverd worden.

Door te verwachten dat de verzoekende partij, naast het feit dat zij zelf geen inkomsten heeft en op regelmatige basis financiële steun ontvangt van haar stiefvader, ook nog eens aantoonde dat zij geen steun van iemand anders kan krijgen, wordt het recht op vrij verkeer zoals voorzien in Richtlijn 2004/38/EG volledig uitgehold. *In casu* heeft de verwerende partij geen enkele indicatie dat de verzoekende partij op heden nog een band heeft met haar vader. Geheel ten overvloede stelt de Raad vast dat de verzoekende partij opmerkt dat haar vader overleden is. Evenwel beperkt de verwerende partij zich niet tot bovenstaande redenering. Zo betwist de verwerende partij ook nog dat de stiefvader van de verzoekende partij over voldoende inkomsten beschikt om een bijkomende meerderjarige persoon ten laste te nemen.

Daargelaten de vraag of thans reeds diende beoordeeld te worden of de stiefvader over voldoende inkomsten beschikt om een bijkomende meerderjarige persoon ten laste te nemen, dan wel op het moment dat een verblijfsaanvraag wordt ingediend, kan de Raad de verzoekende partij wel volgen waar deze stelt dat de verwerende partij bij de beoordeling van de inkomsten ook rekening had moeten houden met de inkomsten van de twee inwonende voltijdse werkende kinderen.

In het kader van de richtlijn 90/364/EEG van de Raad van 28 juni 1990 betreffende het verblijfsrecht – die inmiddels werd "opgeslorpt" door de Burgerschapsrichtlijn – diende het Hof van Justitie in Grote kamer zich in een arrest van 23 maart 2006 in de zaak C-408/03 reeds te buigen over de voorwaarde

dat de burger van de Unie over toereikende bestaansmiddelen dient te beschikken om te voorkomen dat hij/zij en zijn/haar familieleden ten laste komen van de sociale bijstand en de vraag of hiertoe enkel rekening dient te worden gehouden met de eigen bestaansmiddelen van de burger van de Unie, of ook met deze van de echtgeno(o)t(e) of kinderen en met deze van “een derde”, oftewel een levensgezel waarmee geen enkele juridische band bestaat. Het Hof was van mening dat het vereisen dat de burger van de Unie zelf over die bestaansmiddelen dient te beschikken zonder dat hij zich dienaangaande kan beroepen op de bestaansmiddelen van een familielid dat hem vergezelt, een vereiste met betrekking tot de herkomst van de bestaansmiddelen toevoegt die onevenredig is met het recht op vrij verkeer (met verwijzing naar het arrest Zhu en Chen van 19 oktober 2004 in de zaak C-200/02) en dat ook de bestaansmiddelen van een levensgezel waarmee geen juridische band bestaat die een verplichting oplegt in elkaars onderhoud te voorzien, niet mogen worden uitgesloten (HvJ 23 maart 2006, C-408/03, Commissie/België, punten 41 en 51).

Tot slot stelt de verzoekende partij terecht dat op het voorblad van de bestreden beslissing wordt aangevinkt dat *“het doel en de omstandigheden van het voorgenomen verblijf onvoldoende zijn aangetoond”*, zonder dat daar enige verdere verduidelijking wordt opgenomen. Zoals de verzoekende partij correct aanhaalt is de wettelijke bepaling die het mogelijk maakt om een visum kort verblijf te weigeren omdat *“het doel en de omstandigheden van het voorgenomen verblijf onvoldoende zijn aangetoond”* artikel 32 van de Verordening (EG) nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 tot vaststelling van de gemeenschappelijke code. Elke verwijzing naar een wettelijke bepaling ontbreekt.

De verzoekende partij heeft aangetoond dat de motivering van de bestreden beslissing niet afdoende is.

Het enig middel is gegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1.

De beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie tot weigering van de afgifte van een visum van 22 januari 2021, wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht juni tweeduizend eenentwintig door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU